

Palloilua

Suomesta on tullut vastoin kaikkia teorioita joukkuepallon pelien maa. Naiset pärjäävät futiksessa, eikä miestenkään tilanne näytä hullummalta. Lentopalloilijat pyörivät maailmanliigassa kuin kotonaan. Lätkeä pelataan monissa eri liigoissa. Susijengiksi itsensä ristinyt korisjoukkue avaa ovia isoihin kilpailuihin.

Suomalaisia on luonnehdittu yksinpuurtajiksi, mikä on kuvastunut myös urheilussa. Jo Tukholman olympialaisissa tsaarin alamainen Kolehmainen juoksi Suomen maailmankartalle, ainakin meidän omissa mielissämme. Yksin puurtaminen kuvaa hyvin myös maastohiihtoa.

Paavo Nurmi voitti monta mitalia kovissa juoksulajeissa. The Flying Finn olisi kerännyt enemmänkin, elleivät svenssonit olisi taklanneet häntä ammattilaisuuden allikkoon. Nurmi olisi kai vieläkin eniten mitaleja voittanut olympiaurheilija, jos uimarit eivät saisi edetä monia matkoja etu- ja takaperin, mahallaan tai selällään, ja mitä niitä lajeja nyt onkaan.

Mistä tällainen joukkueinto? Ainakin pari ilmeistä syytä voi löytää. Kymmeniä vuosia sitten elimme hajallaan maalla. Ei ollut jengiä. Yksin sen sijaan pystyi hiihtämään, juoksemaan tai heittämään keppejä. Joukkueurheilu vaati jonkinlaista rakennusta tai järjestettyä tilaa, eikä sellaisiin ollut varaa.

Vedän vielä yhden syyn. Elimme neukkujen puristuksessa kuin synkkää keskiaikaa. Olimme vähän surkimuksia. Ei siinä paljon viitsinyt sosiaalisia juttuja harrastaa. Kun Neuvostoliitto mureni, meille avautui mahdollisuus kurkistella kauemmas. Pääsimme Euroopan Unioniin, ja meistä alkoi tulla normaaleja. Siinä sivussa oli kiva myös palloilla.

Kori- ja lentopallon MM-kisat pelataan sopivasti samaan aikaan. On metkaa vertailla. Lentismiehethän saavuttivat kisapaikkansa karsinnassa vieläpä puhtaalla pelillä. Korisporukka kokosi sen sijaan puoli millia rahaa ja osti kisapaikan.

Pallolajit ovat arvoituksellisia. Futiksessa selvästi huonompi joukkue voi voittaa yhdellä rähmämaalilla. Koripallossa ei vihellyksen jälkeen tiedä kummalle virhe annetaan, ennen kuin tuomari osoittaa. No, onhan se vähän niin lentiksessäkin, mutta siinä on sentään uskallettu ottaa tekniikkaa avuksi.

Miten joukkueita onkaan käsitelty julkisuudessa! Lentopallon suosio voittaa maailmanlaajuisessa vertailussa koripallon menen tullen. Koris pesee lentiksen oikeastaan vain jenkeissä. Tämä arvojärjestys ei ole ainakaan heijastunut suomalaisessa mediassa.

Valtakunnan valta-lehti revitteli ennen kisoja muutamaan otteeseen aukeaman juttuja susijengistä. Samaan aikaan urheilun takasivuilta löysi mainintoja, että lentopallon MM-kisatkin alkavat. Oliko suhteettoman buffauksen syynä vain korisjoukkueen kummallisen lempinimen hype?

Lentopalloilijoilta tivattiin, miksi he eivät halua joukkueelleen kutsumanimeä. Vastattiin, että ei oteta mitään keinotekoista. Jos joku on tullakseen, niin katsotaan.

No, lempinimillä ei otteluja voiteta. Ratkaisevilla hetkillä susista tuli marsuja. Jengit palailivat kotiin häntä koipien välissä. Olisi pitänyt ymmärtää maksaa alun perin myös pääsystä jatkopeleihin. Nimettömät lentismiehet jatkoivat sen sijaan jatkosarjaan.

Suurten tukijoukkojen reissaamisesta vieraspeleihin tulee ensiksi mieleen jalkapallohuliganismi, jonka jäljet eivät mairittele. Tuhannet suomalaiset fanit niin Espanjassa kuin Puolassakin antoivat takapajulasta aivan uuden kuvan, jonka TV välitti ympäri maailmaa. Tässäkö se joukkueurheilun pointti lopulta onkin?

pajen